

Naim Frashëri

BUKURIJA

1.

Do të këndonj Bukurinë
E të lëvdonj Perëndinë,
Perëndin' e bukurisë,
Q'i dha shijë gjithësisë!

Perëndija bukuroshe!
Ty të falem e të lutem
Më vjen në gji të të futem
O Zonja përkëdheloshe!
Që më je si mbretëreshë,
Të keqen o pëllumbeshë.

2.

Zot i vërtetë!
Ke mbledhur dritën,
Diellin, ditën,
Ndë gjithë jetë,
Edh' e ke bërë
Gush' e krahuar,
Faqez' e ballë,
Dhe pulp' e llërë,
Sy e qepallë,
Dhe këmb' e duar!

3.

Në fytyrët tënde gjeta Bukurinë,
Si aji që gjeti në malt Perëndinë.
Lulezët e Majit sa janë të mira!
Po përpara teje m'erdhë të pështira.

Kur shoh faqezët' e tua,
Ç'vjeft' i mbetet trëndafilit,
Zëri yt shpirt më jep mua,
Nuk' i le shijë bilbilit.

Edhe yjt' e hëna si të shëmtuar
M'u duknë, kur pashë atë syn'e shkruar.
Purtek' e florinjte! shigjet' e ergjente!
Zëmrënë m'a dogje, m'i përdave mëntë!

Do të vdisnja me shumë gas,
Të paskështa pakë shpresë,
Se do të thuash ti më pas,
Vdiq, për mua, pastë ndjesë!

4.

Kudo është Bukurija,
Në qiej, në dhé, në hënë,
Në diell, në shënjë, në yje,
Ndër lule, ndër drurë, ndër pyje,
Çdo vënt që të ketë zënë,
Atje çfaqet Perëndija,
Po këtu është e tërë,
Dhe ajo tin është bërë!

5.

Pashë pjeshkëtë ndër fletë,
Pa m'u mejtua gjiri yt,
Edhe më mbenë përjetë
Në zëmrët, në shpirtit, në syt!
Jaseminë kur e pashë,
Q' ish i bardhë si dëborë,
Pse më djek zëmrën, i thashë,
E më ngjan më atë dorë?
Dhe në mejtim të madh rashë,
Më ra në det mëndja, m'u mbyt,
Më la vetëm e të shkretë,
Edhe të mjer' e të gjorë!

6.

Qiriri meje ka mësuar
Të digjet të përvëlohet,
Edhe duke përvëluar,
Të qeshnjë e të gëzohet,
Të bënetë zjar e flakë,
Të tretet pak' e nga pakë.

Ti e msove trëndafilë
Të çelet, të lulëzohet,
Të qeshnj' e të zbukurohet,
T' a përvëlonjë bilbilë,
E t' a bënjë të pëlcasë,
Një fjalë të mos i flasë,
Dhe nga kjo t'i vinjë mirë,
Të xbukurohet më shumë,
E të mos ketë mëshirë,
Po t' a lerë dhe pa gjumë.

7.

Bërthama jote o hurma!
Më rrëfen bukur e mirë;
Zëmr' e buz-ëmblesë, më tha,
Ësht' e fort' e p'amblësirë.
Po fjalënë s'ja besova,
Nuk' është e vërtetë, thashë,
Tani holl e kuptova,
Se me syt' e mi e pashë.

8.

O more shtat i florinjhtë!
Bukurija teje buron,
Edhe të rrjedh nga pëqinjhtë,
Gjithë jetën e xbukuron.

Më ecën me shumë shijë,
Dhe si thellëza më vështron,
Edhe më hedh një shkëndijë,
Dhe zemrënë m'a përvëlon.

Të keqen e këmbës sate,
Të ju-bëfsha ati syri,
E leshravet si tërtërë,
E qepallës si gjilpërë,
Që në zëmërë më hyri.
Ç'pate, që më vrave, ç'pate?

Nga qepallatë jam qarë,
Po të vërtetën' e gjeta,
Vetullat më paskan vrarë.
Më vrau hargu, jo shigjeta.

9.

Zëmra jote në kraharort tënt
Është hekur brënda n'ergjënt;
Dhe në linj' ajy krahruar,
Si ndë dhé gur' i paçmuar.
Dielli zënë me rezë,
Vera në qelqe të zezë,
Shpirti brënda nër qivure,
Zot' i madh nër katrë mure!

10.

Do të shtrihem
Të venitem,
Si kandili kur s'ka vaj,
Balt' e pluhur
Do të bëhem,
Të më shkelnjë këmb' e saj;
E të prehem
Duke puthur
Atë këmbë pasandaj.
As më thua,
Ç'ke me mua?
Pse të dua paskam faj?

11.

Pse heq unë
Hidhërime,
A në vdekça, ti mos qaj,
Vdekja ime,
S'të prish punë,
Haj, e zeza jetë, haj!
O veri! pa hiq i thua
Sorkadhesë qafë-gjatë:

Më ka dhënë pyllë mua,
S'mblidhem dot as dit' as natë!
Pyete vallë përse,
Pastaj jak' e më rrëfé.
Bukuroshe! sy-mëshqerë!
Shikomë njëherë mua,
Trëndafil' i kuq me erë!
E di vallë sa të dua?
E mora vdekjen në sy,
Do të vdes, të vdes për ty.

12.

...Mos i hap leshratë n'erë
Të m'arratiç mëndjen t'ime,
Mos më shiko edhe një herë,
Se m'u bë zëmra thërrime.
Si thëllëx' e bukur mos shko
Mos vështro si pëllumbeshë,
Shpirtinë mos m'a përvëlo,
Mos u tunt si mbretëreshë.
Me qepallatë si shtijë
Mos më vra mos më plagos,
Me vështrim po si shkëndijë
Mos më vdis e mos më sos.

13.

E pashë dije tek shkonte,
Soje ndritte gjithë jeta,
Pa hoth syt' e më shikonte,
Duke kthyer si shigjeta!
Posa pashë Bukurinë,
Zemrën' e varfrë m'a piku,
Ndjeva në të dashurinë,
Që më erdh, dhe më s'më iku.
Pse s'ka fjalë të dëftenjë

Dashurin' e Bukurinë,
Nuk' e them dot atë ndjenjë,
Nuk' e them dot Perëndinë!
Mos u mundo kot,
Nukë thuhet dot.

14.

M'iku me vrap djalërija
E më la mbi dhé të shkretë,
Më erdh shtriga pleqërija
Pshehtazi, si qen' i qetë.
O popo! ç'më gjet, o shokë,
Do të qanj me thes në kokë,
O ditët e djalërisë,
Që kishit shumë gëzime,
Ratë në det t'arratisë,
Më latë në hidhërimë!
Tani jetënë ç'e dua,
Më s'është' e shkreta për mua,
Ti o bukuroshja ime!
Të ritë m'a paç për jetë,
Kurrë mos pafsh hidhërimë!
Të dashtë Zot' i vërtetë!
Syri yt mos u-venittë,
Si hëna u-përtërittë.

15.

Vera vate, shkoj,
Bilbili pushoj,
Lulet u-thanë!
Dimëri u-qas,
Dëborë vjen pas,
Fletëtë ranë.
Gjësendi më s'mbet
Thua për mi dhet,

Shpestë pushuan!
Zëmra ime zjen,
E ty më s'të gjen
Pa heq e vuan.

16.

Erdh e na gjet
Vera mi dhet,
Dhe këtë herë
Për shumë vjet
E me shëndet,
Na gjeç, o verë!
Sa më pëlqen,
E ç'më dëfren
Luleja mua!
Ç'mirë më vjen
Se shëmbëllen
Faqet e tua.
Del të të shoh,
Oh! oh! oh! oh!
O sy mëshqerë
Dua t'a ngroh,
Se po m'u ftoh
Zëmr' e mjerë.
Syri m'u vesh,
Po del në shesh,
Malli m'u shtua,
Shih, mos më lesh!
Popo! kur qesh,
Ah, sa të dua!